

познава дългъ-тъ си тѣмъ — былъ принуденъ да напусне г. Келнъ отъ кипеніе-то на партизанскы-тъ страсти въ него; и, може-бы за щастіе-то на само-то дѣло на което толкозь вѣрно служилъ, той станълъ отъ градъ въ градъ въ Германіѣ — въ Мюнстеръ, Хамбургъ, Любекъ, Ростокъ — апостолъ на прѣобразовано-то ученіе. И, за добръ честь на Бугенхагена, Херманнъ дошелъ въ Грайфсвалдъ точно въ онова врѣме когато младый Бугенхагенъ былъ дошелъ.

Бугенхагенъ былъ въспрімчивъ и трудолюбивъ, и, съ всичкж-тж си юношескж ревность, той ся вдаль въ благороднж-тж работж която стояла прѣдъ него. “Бѣше зора-та на едно по-добро ученіе,” казва Меланктонъ, “и, за широкосъчувствующи-тъ, врѣме на радость.” При Херманна, Бугенхагенъ училъ съчиненія-та на Латинскы-тъ писатели, и изучвалъ критикж-тж на Прискіана. Не можеше освѣнъ всѣкы единъ да бжде, повече или по-малко, заинтересуванъ въ тжзи работж. Но, додѣто други-тъ показвали ревность, Бугенхагенъ былъ погълнжтъ отъ ново-то ученіе. Той размышлявалъ, денѣ и ноцѣ, върху онѣзи отъ съчиненія-та на древни-тъ писатели, които му паднжли на ржцѣ; съчинявалъ